

# РЕШЕНИЕ

№ 31179

гр. София, 05.08.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в**  
публично заседание на 28.05.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Георги Терзиев**

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **370** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/. Образувано е по жалба на В. М. М., ЕГН: [ЕГН], с адрес в [населено място], подадена чрез АД „ПЕТРОВ И ТЕНЕВ“, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM 1850706/26.12.2025г., издадена от младши автоконтрольор в ОДМВР - С., РУ И., упълномощен със Заповед № 517з-3082/22.07.2025 г., с която е наложена на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл.171, т.1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП– временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал.3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна поради нарушение на материалноправните и процесуални норми, както и че същата е издадена в несъответствие с целта на закона. Изложени са доводи, че в заповедта не е конкретно посочено нарушението, за което се налага ПАМ, както и че собственикът на автомобила, съответно жалбоподателят, не са били уведомени за дерегистрацията на автомобила. Позовава се на Тълкувателно постановление № 2/05.04.2023г. на ВКС и ВАС. В тази връзка моли съда да се съобрази с представените по делото доказателства, че още в деня на издаване на ЗПАМ - 26.12.2025г. за л.а. с рег. [рег.номер на МПС] е сключена гражданска отговорност. Моли се съдът да отмени оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM 1850706/26.12.2025г., издадена от младши автоконтрольор в ОДМВР - С., РУ И. .

В проведеното по делото съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. П., който поддържа жалбата и моли за отмяна на заповедта по изложените съображения, като допълнително изтъква, че към датата на издаване на заповедта вече основанието за налагане на мярката не е съществувало, тъй като веднага е представена валидна застраховка „Гражданска отговорност“. Претендира разноси, представя списък с разноските.

Ответникът – младши автоконтрольор в ОДМВР С., РУ И., изразява писмено становище за неоснователност на жалбата, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. В проведеното съдебно заседание, не се явява и не се представлява.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM 1850706/26.12.2025г., е наложена на В. М. М. принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал.3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. Според мотивите на заповедта, мярката се налага заради това, че В. М. М. управлявал на 26.12.2025г., около 15:35 часа в [населено място] по [улица]срещу №25 с посока на движение към [населено място] лек автомобил Фиат П., кат. М1 с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Д. Р. С., след като автомобилът е бил със служебно прекратена регистрация от 09.12.2025г. Заповедта е издадена във връзка със съставен на В. М. М. Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ сер. GA № 4260724 от 26.12.2025г. за извършено нарушение на чл.140, ал.1, предл.1, от ЗДвП – за това, че управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред от ЗДвП.

На 26.12.2025г. регистрацията на превозното средство е възстановена след представена валидна полица за сключена застраховка „Гражданска отговорност“, което е удостоверено от Гаранционен фонд, че за МПС, рег. [рег.номер на МПС] има сключена валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ с начална дата 26.12.2026г. до 25.12.2027г.

В хода на съдебното производство са приети писмените доказателства, приложени по административната преписка.

При така установеното от фактическа страна съдът формира следните изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Предвид представената по делото Заповед № 517з-3082/22.07.2025 г., на директора на ОДМВР – С. и Заповед № 8121к-7593/17.06.2021г. на министъра на вътрешните работи, съдът приема, че

процесната заповед е издадена от компетентен орган.

Спазени са административнопроизводствените правила и изискванията за форма на акта, като са посочени фактическите и правни основания за прилагане на мярката.

Видно чл.171, т.1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП, принудителната административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, се прилага за нарушения по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Административният орган не е посочил за кое конкретно от визираните в разпоредбата на чл.171, т.1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП нарушения се налага мярката, но от изложените фактически основания става категорично ясно, че се касае за нарушението по чл.175, ал.3 от ЗДвП – управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред.

Със съставянето на АУАН за констатиране на нарушение по чл.175,ал.3 от ЗДвП, за административния орган възниква правомощие да наложи принудителната мярка, без той да има право и задължение да изследва съставомерността на деянието и законосъобразно ли то е било установено. Необходимото и достатъчно условие за издаването на заповед е да има съставен АУАН за установяване на нарушение по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 или чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Конкретно, при нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП не се изисква от административния орган, издаващ заповедта за налагане на ПАМ, да проверява дали е било налице знание у водача на превозното средство за прекратяването регистрацията и дали собственикът е бил уведомен за липсата на задължителна застраховка, съответно за дерегистрацията на автомобила.

Оспорената заповед обаче е незаконосъобразна поради следното:

Видно от разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "з", подб."гг" от ЗДвП, принудителната административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство се прилага на водач, който, извън случаите по букви "а" – "ж", при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В хипотезата на чл.171,т.1,б. е“ от ЗДвП, на водач, който управлява моторно превозно средство без застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, се налага принудителна административна мярка лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, но за не повече от 6 месеца.

Анализът на двете разпоредби показва, че е налице припокриване на основанията за налагане на мярката в двете хипотези, доколкото липсата на задължителната застраховка "Гражданска отговорност" води до служебно прекратяване на регистрацията на МПС по чл.143, ал.10 от ЗДвП, което от своя страна е предпоставка за извършване на нарушение по чл.175, ал.3 ЗДвП. Следователно възниква въпросът коя е приложимата разпоредба в случаите, когато водачът управлява МПС без сключена застраховка „Гражданска отговорност“, а едновременно с това превозното средство е с прекратена регистрация съгласно чл.143, ал.10 от ЗДвП поради липса на

такава застраховка.

На първо място, видно от текста на разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "гг" от ЗДвП, същата е субсидиарно приложима – когато не са налице случаите по букви "а" – "ж". Това означава, че при управление на МПС без застраховка „Гражданска отговорност“ следва да се наложи мярка по чл.171, т.1,б. „е“ от ЗДвП, а тази по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "гг"от ЗДвП - да се приложи във всички останали случаи на липсваща или прекратена регистрация на превозното средство. Необходимо е да се отбележи, че въпросът коя е приложимата разпоредба има конкретно практическо измерение, тъй като макар и в двата случая да се прилага една и съща по съдържание принудителна административна мярка /временно отнемане на СУМПС/, има разлика по отношение на срока – по б. „е“ мярката се прилага до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, а по б. „з“, подб. „гг“ - до решаване на въпроса за отговорността на лицето. Доколкото по б. „е“ продължителността на ПАМ се обуславя от волята на лицето, което може да избере дали и кога да сключи и да представи информация за сключена застраховка, в резултат на което да се преустанови действието на мярката, в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "гг"от ЗДвП срокът на мярката е поставен в изключителна зависимост от административнонаказателното производство и неговия резултат, т.е. от произнасянето на административнонаказващия орган. От такава гледна точка хипотезата на чл.171,т.1,б. е“ ЗДвП е по-благоприятна от тази по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "гг"от ЗДвП, тъй като от волята и действията на лицето зависи каква ще бъде реалната продължителност на мярката.

При това положение, дори да се приеме, че административният орган има право на избор дали мярката да се наложи по чл.171, т.1, б. е“ или по чл.171,т.1 ,б. "з", подб. "гг"от ЗДвП, то принципът по чл.6, ал.2 и 3 от АПК задължава това да стане в по-благоприятната за лицата хипотеза, която е тази по чл.171, т.1, б. е“ от ЗДвП. В конкретния случай това не е сторено.

Отделно от това, съгласно изложените в заповедта мотиви същата е издадена за това, че на 26.12.2025г. жалбоподателят е управлявал МПС, което е с прекратена регистрация. Това обстоятелство обаче – че автомобилът е бил с прекратена регистрация към момента на издаване на заповедта не се потвърждава от материалите в административната преписка. Видно от приложената по делото справка, на датата на нарушението /26.12.2025г./ в 16:13 часа е била служебно възстановена регистрацията на автомобила след уведомление за сключена „Гражданска отговорност“. Тоест, тъй като в оспорената заповед не се сочи точното време на издаването ѝ, а като час на нарушението се сочи 15:35 часа, при положение, че в 16:13 часа регистрацията на превозното средство е възстановена, основателно възниква въпроса дали заповедта не е била издадена, след като за автомобила е била сключена застраховка и регистрирацията е била възстановена.

При наличието на сключена застраховка и възстановена регистрация на автомобила още в деня на нарушението, издаването на заповедта не би могло да бъде легитимно обосновано с посочените в чл.22 от ЗАНН цели, доколкото вече е било обезпечено движението по пътищата на процесното МПС с валидна застраховка „Гражданска отговорност“. С оглед на това заповедта се явява материално незаконосъобразна и несъответна на целта на закона.

Това, от своя страна, би означавало несъответствие на ЗППАМ с разпоредбата на чл.22 от ЗАНН, според която принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на

вредните последици от тях. При наличието на сключена застраховка и възстановена регистрация на автомобила последващото издаване на ЗППАМ не би могло да бъде легитимно обосновано с посочените в чл.22 от ЗАНН цели.

Предвид всичко изложено дотук, оспорената заповед се явява незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

С оглед изхода на спора, разноски се дължат на жалбоподателя, които са своевременно заявени по представен списък и са в размер на 605,11 евро за адвокатско възнаграждение в размер на 600 евро, заплатено в брой съгласно договор за правна защита и съдействие /л.42 от делото/ и 5,11 евро разноски за внесена държавна такса.

От страна на ответника по делото е направено възражение за прекомерност на размера на претендираното адвокатско възнаграждение, със становище по делото /л.21/, което съдът намира за неоснователно. Разпоредбата на чл. 78 ал. 5 ГПК допуска редукция на размера само при мотивирано възражение, а в случая същото е изцяло бланкетно, не се посочват никакви конкретни доводи, които да налагат редуциране размера на уговореното възнаграждение. За пълнота на изложеното следва да бъде посочено, че претендирания размер е близък до този посочен в разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, съгласно който „за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лв.“.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд София – град, III отделение, 60 състав

### Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на В. М. М., ЕГН: [ЕГН], с адрес в [населено място], подадена чрез АД „ПЕТРОВ И ТЕНЕВ“ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM 1850706/26.12.2025г., издадена от младши автоконтрольор в ОДМВР - С., РУ И., упълномощен със Заповед № 517з-3082/22.07.2025 г.

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР С. да заплати на В. М. М., ЕГН: [ЕГН] разноски по делото в размер на 605,11 евро /шестстотин и пет евро и единадесет цента/.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: